

HỒI 67

BỨC HÔN

T

hượng Chí trôn trối nhìn Đại Hoan Thần Ni, miệng đắng cay đến khô cả cổ họng. Chàng không ngờ bà lại nêu ra điều kiện kỳ cục thế này.

Lần đầu tiên, chàng đã cứu Ngô Tiểu My thoát tay bọn cận vệ của Thiên Nam, mang nàng vào khách điểm để chữa thương rồi buộc chàng phải kết hôn cùng nàng. Nhưng việc không thành.

Một lần nữa, Bất Lão Tiên Sinh vì thương cháu gái, mà phải hạ mình đứng chủ hôn cho hai người, nhưng chẳng được gì.

Bây giờ đến Đại Hoan Thần Ni cũng buộc chàng kết hôn với Ngô Tiểu My, có Thất Hôn Nhân làm chứng.

Đây là việc ngẫu nhiên chăng? Vô lý! Chắc chắn có sự xếp đặt trước, mà kẻ chủ mưu nhất định là Thất Hôn Nhân.

Thượng Chí không sao nghĩ được, tại sao Thất Hôn Nhân lại cố ý ép chàng phải lấy Ngô Tiểu My? Việc hôn nhân của chàng có ăn nhập gì đến bà ta đâu! Như thế đáng lẽ phải để chàng tự do chọn lựa chứ! Ai lại bức bách một cách vô lý thế!

Thượng Chí đưa mắt dò xét Thất Hôn Nhân nhưng gương mặt ẩn lớp vải trắng kia vẫn thần bí. Chàng khẽ thở dài chán nản lắm bầm:

- Con người gì mà bí mật thế! Cứ xía vào chuyện của người ta mãi!

Đại Hoan Thần Ni cất giọng ngọt ngào:

- Thiếu thỉ chủ nghĩ sao về điều kiện của bản ni?

Thượng Chí rối beng cả lòng, mặt đỏ gắt như mới uống rượu, rồi bất giác buột miệng:

- Không thể được!

Đại Hoan Thần Ni biến sắc, nghiêm giọng:

- Mi muốn hủy ước à?

Thượng Chí lùi thêm nửa bước, vòng tay cung kính:

- Không phải ạ! Xin tiền bối ra điều kiện khác, còn việc này... việc này vẫn bối không thể thi hành được.

Thần Ni tức giận:

- Bần ni chỉ nói một lần và chỉ một mà thôi!

Thượng Chí lãnh đạm:

- Vẫn bối chẳng có phương cách nào thực hiện được!

Thần Ni hạ giọng:

- Mi chê nàng không xứng đáng với mi à!

- Không!

- Vậy tại sao lại không chịu?

- Vẫn bối đã... đã...

- Đã sao?

Thượng Chí thở dài náo nuột buồn rầu nói:

- Vì lòng tôi đã giao trọn cho người khác rồi!

Đại Hoan Thần Ni trợn mắt, nói:

- Mi với người ta đã đính ước rồi sao?

- Phải!

- Có ai mai mối không?

- Không!

- Cha mẹ nàng đã ưng thuận chưa?

Thượng Chí ấp úng:

- Việc này... cũng không có!

Đại Hoan Thần Ni lạnh giọng:

- Vậy không có gì cản trở điều kiện của bần ni cả!

Thượng Chí nghĩ đến người yêu nhất đời đã vĩnh viễn xa chàng, lòng đau đớn như cắt. Đông Phương Huệ chết! Tâm tình chàng kể như đã hết! Tim rấn lại như sắt.

Chàng bất giác buột miệng:

- Nàng đã mất rồi!

Đại Hoan Thần Ni tươi ngay nét mặt, nói:

- Nàng đã chết rồi, vậy càng không cản trở việc hôn nhân chính đáng này. Thượng Chí đau khổ nói như khóc:

- Văn bối đã thề sẽ sống vậy trọn kiếp!

Mặt biến sắc, Đại Hoan Thần Ni trầm giọng:

- Theo Bần ni biết, mi và Ngô Tiểu My đã nhiều lần đụng chạm về thể xác, tuy mi không có ý tà dâm, nhưng “Nam nữ thọ thọ bất thân”, hơn nữa nàng đã vì mi mà chịu phí bỏ cả đời xuân trẻ, để dẫn thân vào chốn thâm u, hủy hoại cái nhan sắc thiên kiều bá mị của một thiếu nữ đang độ yêu đời. Như thế mi không động lòng sao?

Lộ vẻ xúc động, Thượng Chí nói:

- Sự thực ngoài ý muốn của văn bối, văn bối không thể làm khác được! Xin tiền bối lượng tình tha cho.

Đại Hoan Thần Ni không khỏi tức giận trước lời bướng bỉnh ấy, nhưng trầm giọng nói:

- Mi có biết chính mi đã hại một đời con gái không?

Thượng Chí buồn rầu, nhìn Thần Ni như thỉnh cầu, nói:

- Văn bối rất đau lòng, nhưng...

- Đồ bất hiếu!

Thượng Chí ngơ ngác, chàng không hiểu vị Thần Ni muốn nói gì, đực ra một lát mới hỏi:

- Văn bối bất hiếu!

- Phải!

Chàng không ném được tức giận, gằn từng tiếng:

- Tiền bối là kẻ lớn, không nên hồ đồ thế, văn bối nể người nhiều rồi.

Đại Hoan Thần Ni lạnh nhạt:

- Không cần mi nhường nhịn! Ta nói đây là có lý, chính mi là kẻ lẻo mép đấy!

Thượng Chí rần rỏ nói:

- Văn bối lẻo mép? Hừ! Tại sao người bảo văn bối bất hiếu?.

Đại Hoan Thần Ni cười khanh khách, nói:

- Thực đáng thương thay!

Thượng Chí hét lớn:

- Trong đời này vẫn bối chẳng cần ai thương hại mình cả! Tiền bối đừng ỷ mình là kẻ lớn mà bắt nạt người ta! Lầm rồi!

Đại Hoan Thần Ni đột nhiên dịu giọng:

- Ta thương mi, vì mi đã làm một việc bất hiếu mà không biết!

Thượng Chí ngạc nhiên, hỏi:

- Việc gì?

- Mi là giọt máu cuối cùng của dòng họ Hoàng phải không?

- Phải!

- Mi có biết câu “Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” chẳng?! Buồn thay cho dòng họ Hoàng!

Thượng Chí giật mình, quả lời Thần ni không sai. Chàng chưa bao giờ nghĩ đến việc này bao giờ. Toàn thân chàng rung lên xúc động.

Nhưng tại sao Đại Hoan Thần Ni lại nhिếc mắg chàng với giọng hần học thế? Bà ta đã là người thoát tục còn xía vào việc thế gian thường tình làm gì? Không hiểu thật!

Thượng Chí sau phút ngơ ngẩn, liền đáp:

- Lễ nào tiền bối buộc văn bối thất hứa với người chết sao?

Thất Hồn Nhân bây giờ mới lên tiếng:

- Thượng Chí con! Con đành vì yêu mà chịu tội bất hiếu chẳng? Con hãy nghĩ kỹ trước khi làm một chuyện trọng đại như thế! Tình, hiếu, bên nào nặng hơn? Vả lại, con có thể làm tròn chữ hiếu trước, rồi sau đó sẽ thực hiện chữ tình!

Thượng Chí đau đớn vô cùng, nói:

- Như vậy Ngô cô nương sẽ đau đớn đến bực nào?

- Điều ấy chưa chắc?

- Tiền bối! Văn bối xin mạo muội hỏi: có phải đây là một màn kịch được sắp sẵn chẳng?

Thất Hồn Nhân ghen ngào, trăn trối nhìn Thượng Chí.

Đại Hoan Thần Ni hơi biến sắc, lạnh lùng nói:

- Thiếu thí chủ chớ quá lời! Đây là lời giao ước khi nãy!

Thượng Chí quắc mắt nhìn Đại Hoan Thần Ni tức giận, lớn tiếng:

- Lấy hạnh phúc suốt đời của một thiếu nữ làm cuộc đánh cá à? Sao tàn nhẫn thế!

Thất Hồn Nhân nén tiếng thở dài, cất giọng êm dịu, đầy thương yêu:

- Con à! Ngó cô nương tuy đã quyết chí xuất gia đầu Phật, nhưng lòng vẫn yêu con tha thiết. Cuộc “đánh cược” này nàng chưa hề biết đến bao giờ. Ta tin nàng sẽ hài lòng vô cùng!

Thượng Chí hậm hực:

- Tiền bối đã mang toàn lực gây nên cuộc hôn nhân này có ý gì?

- Ta đã vì con! Vì dòng họ Hoàng!

- Nói vậy, thì tiền bối với tề môn có liên quan nhau à?

Thất Hồn Nhân thở dài:

- Phải! Chẳng những thế, mà còn liên kết chặt chẽ như tay chân, thăm thiết sâu xa vô kể.

- Có thể cho văn bối rõ chăng?

- Bây giờ chưa phải lúc!

Thượng Chí tuy hỏi thế, nhưng đã biết được Thất Hồn Nhân sẽ trả lời ra sao rồi, quả không sai, câu trả lời bí mật ấy vẫn chưa chịu rời khỏi miệng bà ta.

Chàng nhìn Thất Hồn Nhân trân trối, rồi quay lại vấn đề chính:

- Chuyện hôm nay, văn bối thật khó tuân lệnh tiền bối được!

Thất Hồn Nhân ôn tồn:

- Con à! Ta khuyến cáo con hay nếu con bỏ lời hứa khi nãy, khư khư giữ ý tưởng điên cuồng ấy thì cha con dưới tuổi vàng chắc không nhắm mắt. Ta nói thế chẳng phải quan trọng hóa câu chuyện đâu! Hơn nữa ta không muốn con hối hận sau này. Con hãy nghĩ lại đi!

Thượng Chí còn đang ngó ngẩn, thì Đại Hoan Thần Ni phất tay áo một cái rồi cất giọng:

- Tề tự chẳng bao giờ lưu khách, về lời cam kết vừa rồi, thực hiện hay không là do mi, chớ môn của một tôn phái!

Thượng Chí biết chắc rằng mình đã lọt vào mưu mô của Thất Hồn Nhân nhưng cứng miệng vì sự thực chàng đã thua hoàn toàn.

Thất Hồn Nhân tấn công tiếp:

- Thượng Chí con, “vi nhân tử giả, di hiếu vi tiêu”, chuyện trước mắt, con chỉ lo đến thù hận, như thể chưa hẳn là cha con đã hài lòng đâu! Con có nghĩ thế không?

Thượng Chí cố nén giận, nghiêng răng, nói:

- Tiền bối chạy không sai, nhiệm vụ cấp bách và thiết tha nhất là phục thù, vì thế việc chết sống của văn bối chỉ trong gang tấc, nên...

- Đây là một vấn đề khác nữa! Không ăn nhập gì vào vụ này cả!

Tức giận tràn hông mà không dám kêu ca, chàng chỉ biết cắn răng nuốt hận, vì Thất Hồn Nhân đã hy sinh cho chàng quá nhiều, dầu chàng có chết đi cũng khó đáp lại được!

Có điều chàng thắc mắc nhất là: Thất Hồn Nhân đoán chắc Đông Phương Huệ chưa chết, tại sao lại buộc chàng phải xa nàng để kết hôn cùng với Ngô Tiểu My? Bà ta ghét Phương Huệ của chàng chăng? Vô lý! Nàng thù mị dịu dàng, tính tình khoáng đạt nhưng sâu sắc, nhất định không ai có thể ghét nàng được!...

Tại sao Thất Hồn Nhân cứ bám sát theo chàng, như hồn với xác vậy?

- Lý do nào khiến bà ta thần bí như thế? Cứu cánh của bà ta là ai?

Thất Hồn Nhân đã nói người và gia môn chàng có liên hệ rất mật thiết, không biết có ý gì?...

Nhưng vấn đề ấy cứ quay cuồng trong trí chàng, khiến Thượng Chí gần điên lên được, bất giác buột miệng hỏi:

- Tại sao tiền bối lại quan tâm nhiều về văn bối thế?

- Ta muốn con trở thành một người hoàn toàn!

- Người hoàn toàn?

- Phải!

- Tiền bối nói rõ ta tí nữa được không?

Vấn câu trả lời muôn thở, Thất Hồn Nhân đáp:

- Bây giờ chưa phải lúc!

Thượng Chí tức quá buột miệng:

- Tiền bối không còn câu nào khác hơn à!

Thất Hồn Nhân buồn buồn nói:

- Con không nên vô lễ thế! Ta biết con khổ không ít, nhưng ta có sướng gì đâu!

Thượng Chí có vẻ hối hận, thở dài rồi hỏi:

- Chuyện hôm nay vẫn bối không chịu thì không được à?

- Theo con thì sao?

Chàng cúi đầu im lặng, một lúc sau, Thất Hồn Nhân đặt tay lên vai chàng, cất giọng âu yếm.

- Thượng Chí con! Chỉ cái si tình của Ngô Tiểu My cũng đủ cho con ngã lòng rồi, ta biết con cũng yêu nàng, con không phủ nhận chứ? Nhưng vì Đông Phương Huệ, nên con chẳng dám nhận tình nàng. Lòng chung thủy là một đức tính tốt, nhưng con với Đông Phương Huệ sẽ vĩnh viễn xa nhau, việc hôn ước kể như không thành vấn đề. Và kết quả sự ngoan cố của con, sẽ mang đến một hậu quả tai hại, màn cuối của trường bi kịch sẽ là sự đau khổ, hối hận.

Thất Hồn Nhân vô tình nhắc đến Đông Phương Huệ, lại cho mối tình giữa chàng và nàng là một tội lỗi. Bất giác Thượng Chí rung mình, nhưng hình dáng kiêu diễm của nàng đã chế ngự cả tim chàng, liệu chàng có quên được chăng? Không bao giờ!

Thượng Chí cảm xúc, cốt giọng run run:

- Việc tiền bối dạy, có phải vì món nợ máu mà Quỷ Bảo đã vay của Hoàng gia trang chăng? Nhưng chúng tôi đã thông cảm với nhau rồi...

- Thông cảm cái gì?

- Thù không thể không trả! Vì thế, tâm tình của hai đứa sẽ kết hợp bên kia thế giới!

Thất Hồn Nhân có vẻ lo lắng, nói:

- Ta không muốn con nói thế!

- Vậy không có gì cản trở nàng và văn bối cả!

Thất Hồn Nhân cương quyết:

- Chưa chắc!

Thượng Chí ngang nhiên đáp:

- Dẫu có đi nữa, văn bối cũng chẳng bao giờ lùi bước.

Thất Hồn Nhân thở dài náo nuột, nói:

- Thượng Chí con! Ta mong con xử sự với ta, Ngô cô nương, Thần Ni lão tiên bối và nhất là đối với vong hồn cha con một cách thỏa đáng một chút!

Toàn thân chàng rung động mạnh, đau khổ sâu xé nát lòng, chàng nói lớn:

- Sự kết hợp của văn bối và Ngô Tiểu My, lý nào cuối cùng không là một bi kịch sao?

- Đó là chuyện sau, nhưng sự thật sẽ không giống như con đã tưởng tượng đâu! Mà trái lại!

Thượng Chí thở dài đau đớn, nói:

- Không ép được văn bối tiên bối khổ lắm sao?

Thất Hồn Nhân im lặng có vẻ đang xúc động mãnh liệt, một lúc sau bà nói qua tiếng thở dài náo lòng:

- Cũng được! Kể như ta ép con đấy!

Thượng Chí giậm chân giận dữ đáp:

- Được! Văn bối ưng thuận...

Tiếng chàng uất nghẹn, không sao nói tiếp được.

Thất Hồn Nhân mừng rỡ thét lớn:

- Con đã chịu rồi?

Thượng Chí nghiêng chặt răng, cất giọng răn rỏi:

- Phải, nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Tiên bối nói lại với nàng và nội tổ nàng rằng: Chừng nào mối huyết cừu của văn bối rửa xong, mới nghĩ đến việc cưới hỏi. Và ba năm chẵn gối, văn bối sẽ bỏ nhà ra đi...

Bất giác Thất Hồn Nhân lùi lại một bước, nói:

- Ba năm sau con sẽ đi vì tình của Đông Phương Huệ à?

- Thưa đúng thế!

- Nếu Đông Phương Huệ chưa chết thì sau?

Thượng Chí đau nhói một cái, nói lớn:

- Việc đấy... Không thể có được!

Thất Hồn Nhân có vẻ tư lự, rồi nói:

- Thôi được! Ta chịu điều kiện ấy của con. Việc này kể cũng tạm ổn rồi!

Đột nhiên Thất Hồn Nhân xoay mình nhìn về phía đồng đá cách đó ba trượng, nói lớn:

- Xin lão tiên bối lộ diện làm chủ hôn cho hai cháu.

Một thư sinh trung niên, râu ba chòm đen nhánh, dáng người phong nhã, tiêu dao, từ từ bước tới.

Người ấy không ai khác hơn là nội tổ của Ngô Tiểu My, kỳ nhân võ lâm Bất Lão Tiên Sinh.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên chẳng rõ ắt giáp gì cả, cứ đực ra như phỗng đá. Rõ đây là một cuộc sắp đặt trước, Thượng Chí biết mình đã mắc vào lưới ấy, mà vẫn không sao thoát được.

Điều kỳ lạ nhất là với bốn phận, danh vọng của Bất Lão Tiên Sinh và Đại Hoan Thân Ni, mà chịu nghe theo lời sắp đặt của Thất Hồn Nhân tâm rắp theo kế hoạch của bà ta đã vạch.

Thượng Chí thâm nghĩ:

- Ta mắc bẫy là phải!

Bất Lão Tiên Sinh cười ha hả, có vẻ khoái chí nhìn Thượng Chí âu yếm, nói:

- Con à! Lão phu không còn nghĩ gì nữa, từ đây sẽ vĩnh biệt hồng trần. Mọi việc của con bé ấy đã có con đảm đương cả rồi! Ha... Ha...

Thất Hồn Nhân thúc vào hông Thượng Chí nói nhỏ:

- Con! Lễ nghĩa không thể xem thường được, con mau ra lạy “nội tổ” đi.

Thượng Chí chỉ biết than thầm trong lòng, rồi thần thờ bước ra như kẻ mất hồn. Chàng sượng sùng cúi đầu chào Bất Lão Tiên Sinh chàng thấy cổ họng khô đắng, chân tay bủn rủn, chàng uất ức mà không nói được lời nào.

Bất Lão Tiên Sinh khoát tay, cười ha hả, nói:

- Thôi! Ta miễn lễ cho con! Lão phu có vài lời phải nói với con trước khi từ biệt. Lão Ma Trung Chi Ma và lão phu có chút thâm tình, nay con đã hấp thụ tài năng của “nó”, ta mong con nên lưu tâm về sự hưng, suy của Thiên Nam phái, để khỏi phụ lòng tốt của “nó”, tốt nhất là trong khi đảm nhiệm trọng trách ấy, con chớ nên hành động một cách quá khích, kém suy nghĩ. Có thể Ma Trung Chi Ma sư phụ con mới mỉm cười nơi chín suối.

Mấy lời ấy tuy đơn sơ, mà ngụ ý khuyên căn chàng chớ lụy gì tình mà phụ lòng ân sư và phải lại tôn phái.

Thượng Chí bất giác lạnh mình, nghĩ lại lời của Thất Hồn Nhân đã nói tại Tử Vong Cốc rằng: Vị chủồng môn Đế Quân hiện tại là Vĩ Nhất Dân, đã cam tâm bán rẻ tôn phái Thiên Nam nhập vào Thiên Tề Giáo, đổi Áo Ma Cung thành Thiên Tề phân giáo. Cái trách nhiệm loại trừ bọn phản sư diệt tổ ấy do chàng đảm đang, sự mất còn của Thiên Nam Áo Ma Cung đều ở chàng.

- Ta không thể để bọn ấy lộng hành được, phải dẹp yên bè lũ tham ác ấy, mới chấn hưng lại tôn phái và làm vang danh Thiên Nam để sư phụ vừa lòng.

Nhưng ba vị trưởng lão không biết sống chết ra sao?

Chàng lẩm bẩm: Ta phải tìm họ!

Thượng Chí chợt lạnh mình, tin vật truyền phái Thiên Nam là Ác Quỷ Châu Bài đã lọt vào tay bọn Thiên Tề nếu không lấy lại được, làm sao điều khiển bọn đệ tử của bốn phái được. Hơn nữa, kỳ vọng của ni phụ đã trao gởi chắc phải đổ nát!...

Chàng nghĩ thầm:

- Ta phải lấy ngay thẻ lệnh trở về mới được!

Nghĩ thế chàng liền cung kính nói:

- Vãn bối xin ghi sâu những lời dạy bảo của lão tiền bối!

Thất Hồn Nhân cười khanh khách có vẻ vui sướng, nói:

- Sao lại “vãn bối” với “tiền bối”? Phải gọi là “nội tổ” và xưng “cháu” mới đúng chứ!

Thượng Chí then đỏ mặt, lườm Thất Hồn Nhân, rồi yêu lạng cúi đầu.

Bất Lão Tiên Sinh quay về phía Thất Hồn Nhân nói lớn:

- Chuyện của My nhi, xin nương nương đảm đương giùm lão phu nhé!

Thất Hồn Nhân cúi sát mình, cung kính nói:

- Kính tuân đại mệnh!

Bất Lão Tiên Sinh mỉm cười chào mọi người rồi xoay lại vỗ vai Thượng Chí trìu mến:

- Ta tin con không làm khổ My nhi! Thôi ta đi đây!

Nói xong quay mình xuống núi, trong phút chốc đã lẫn khuất sau mấy hàng cây rậm. Thượng Chí lòng trĩu nặng ưu tư, chàng thấy mình đang ở trong một hoàn cảnh cười ra nước mắt!

Thất Hồn Nhân nhìn theo bước chân Bát Lão Tiên Sinh, cho đến khi người khuất hẳn mới quay lại nhìn Thượng Chí, cất giọng âu yếm:

- Thượng Chí con! Bây giờ con định thế nào?

Mặt rắn lại, Thượng Chí nói:

- Vẫn bố phải đến Quỷ Bảo, rồi sẽ lên Thiên Tê Giáo thanh toán mấy món nợ, lấy lại Ác Quỷ Châu Bài và sau cùng về Thiên Nam chỉnh lý nội bộ...

Thất Hồn Nhân có vẻ hài lòng, nói:

- Được rồi, ta chờ con xong xuôi mọi việc sẽ đích thân hoặc sai Hữu Tâm Nhân đưa Ngô Tiểu My đến Thiên Nam làm lễ cưới. Bây giờ con có thể đi! Nhớ hãy cẩn thận! Ta chúc con sớm thành công!...

Thượng Chí thần thờ như kẻ mất hồn, sự thật quá cả mòng tưởng. Không biết tấm bi hùng kịch đến bao giờ mới kết thúc và đoạn kết một chuyện tình sẽ ra sao?

Thượng Chí sững sờ một lúc, rồi thi lễ với hai người, rồi chạy băng xuống núi.

Chàng chạy như để trốn tránh một sự thực quá phũ phàng, những nỗi buồn cứ dằng dặc theo chân. Bất giác chàng thở dài não nuột.

Định mệnh đã xui chàng phải kết hôn với Ngô Tiểu My, trong khi lòng chàng đã trọn gởi cho Đông Phương Huệ. Chàng không biết rồi đây phải đối xử sao với Ngô Tiểu My để nàng khỏi phải tủi thân...

Xuống núi, Thượng Chí vội vã tới chỗ hẹn của Song Yêu, bất giác chàng giật mình.

Sao bây giờ mà Hắc Bạch Song Yêu chưa đến?

Lý nào họ đã đến rồi đi sao? Nếu thế phải có căn nguyên nào xảy ra chớ? Hừ!...

Chàng đưa mắt nhìn, chung quanh, nhưng không thấy gì cả, nên xem xét vết tích tại chỗ hẹn cũng chẳng thấy dấu vết gì khả nghi cả. Điều này có lẽ Song Yêu chưa đến.

Lẽ nào họ đã phản chàng chăng?

Thượng Chí bất giác lạnh mình. Võ công của Song Yêu rất cao cường nếu bọn hắn trở lại đường cũ thì tai hại cho giang hồ không ít, tội và ấy một phần lớn do chàng gây nên.

Chàng sững sờ chưa biết phải xử trí ra sao đây cho hợp lẽ.

Cũng khoảng chừng uống cạn tách trà, vẫn không thấy Song Yêu xuất hiện. Chàng lẩm bẩm:

- Nếu chúng phản bội ta, gây tai ác cho giới giang hồ, ta phải tìm mà hủy chúng mới được.

Nghĩ thế chàng thấy an lòng liền nhún chân phóng nhanh ra ngoài núi.

Đến giờ Thìn, trước mặt chàng là con đường cái lớn, chạy dài mùt mắt.

Thượng Chí nhảy lên đại lộ, vừa lúc ấy từ xa xuất hiện mấy bóng người đang phóng nhanh về phía chàng. Mắt chàng sáng lên kỳ lạ! Tuy mấy bóng người ấy còn ở tít xa, nhưng nhãn lực của chàng đã đến độ tinh tường, nên thấy rõ đấy là ai rồi.

Bất giác chàng gọi lớn:

- Lão ca ca!

Nhóm người ấy bỗng dừng lại, Thượng Chí nhún chân phóng tới.

Quả không sai, đó là tám người ăn mày đầu cổ lem luốc, dơ bẩn, người đứng đầu râu tóc bạc phơ, quần áo vá hàng trăm miếng, đây chính là trưởng lão Nam Cái của bang ăn mày. Đứng cạnh Nam Cái là ba lão già dơ bẩn và bốn người trung niên cũng nhộp nhúa không kém gì ba lão kia...

Nam Cái cười ha hả, nói:

- Tiểu lão đệ! Chính mày đó sao?

Thượng Chí bất giác cười khanh khách, chợt chàng im lặng nhìn mặt Nam Cái nói:

- Lão ca ca! Bình an vô sự chứ?

Nam Cái mỉm cười:

- Cũng thường thôi!

Thượng Chí nhìn sâu vào mắt Nam Cái, rồi nói:

- Ủa! Đường như lão ca ca có điều gì nghiêm trọng lắm sao, mà...

Nam Cái trở mắt nhìn Thượng Chí, rồi hỏi:

- Tiểu đệ! Mày chưa biết gì cả à?

Thượng Chí tròn mắt nói:

- Biết gì mới được chứ?

- Bốn bang đã đến giai đoạn mất còn rồi đấy! Thật đáng buồn!

Thượng Chí ngơ ngác, nói:

- Ca ca nói sao tiểu đệ không hiểu?

Nam Cái há hốc nhìn Thượng Chí, hỏi có vẻ nghi ngờ.

- Tiểu đệ thật không hiểu gì cả sao?

Thượng Chí ôn tồn nói:

- Tiểu đệ đã vắng mặt giang hồ hơn ba tháng nay rồi, nên hiện tình chưa biết gì cả!

Nam Cái nói:

- Ô! Vậy thì khó trách được! Tiểu đệ nào biết hiện tại Nhất Giáo, Nhị Bang, Tam Hội và lũ ăn mày này đang ở trong một hoàn cảnh cực kỳ căng thẳng.

Thiên Tề Giáo đột nhiên xâm phạm đến giới luật giang hồ, chiếm lãnh địa của các bang hội, mà nạn nhân đầu tiên là Bát Nghĩa Bang Thất Ân Bang. Tiếp theo đó là Huynh Đệ Hội, Hồng Câu Hội, Ngũ Hành Hội đều bị đàn áp dưới tay bọn Thiên Tề, họ muốn biến các bang hội thành những Thiên Tề Phân Đà, thuộc quyền điều khiển của bộ tham mưu của Thiên Tề Giáo. Bây giờ đến phiên Cái Bang, xưa nay bốn bang đã cố tránh mọi việc gây hấn với giang hồ, không thèm tranh giành ngôi thứ của Võ Lâm, để sống một cuộc đời lam lũ, chịu bao nhiêu sự dằn vặt của xã hội, của lớp người sang cả, và mang tiếng là kẻ sống đầu đường xó chợ, bị khinh miệt là “phường vá áo túi cơm”. Ấy thế mà bọn Thiên Tề chẳng chịu buông tha. Tiểu đệ nghĩ coi, đây có phải là ngày tận thế của Võ Lâm chăng? Và đối với Tệ Bang chắc chắn đã đến ngày cùng rồi! Nghĩ mà hổ thẹn với tổ sư!

Nam Cái nói xong, râu tóc dựng đứng có vẻ tức giận đến cùng cực, trông mặt lão thảm não vô cùng.

Bọn đệ tử Cái Bang đứng sau cũng kích động không kém, trên nét mặt dờ dẩn bụi phong trần, còn lộ sâu một ý chí quyết tử.

Thượng Chí nghe Nam Cái nói thế, cảm giận nổi lên sùng sục, hào khí của chàng trai trẻ đã được nung nấu từ lâu, phút chốc bùng dậy.

Thượng Chí cắn chặt, rắn giọng:

- Có thực thế sao? Hừ! Bọn họ là gì mà ngang tàng như vậy!

- o O o -